

"TƯỞNG RẰNG ĐÃ QUÊN"*

DƯƠNG NỖ

Ngày ở phòng tạm giữ của Quân Cảnh đường Đống Đa, cu Đí ghé thăm tôi. Hắn nhá cạnh mấy trăm bạc trúng số đề, dúi vào tay tôi rồi nói "Mi cầm tiêu đỡ. Tao mới trúng... được bảy trăm." Khi cu Đí đi rồi tôi mới biết hắn đưa tôi sáu trăm năm mươi đồng! Còn năm mươi đồng đánh tiếp cầu may! BẠN TÔI, NHƯ PHẦN ĐÔNG NHỮNG NGƯỜI ghiền cờ bạc đều như vậy. Viết ra thế để thấy cái tình láng giềng của cu Đí và tôi. Gia đình nó cũng hoàng tộc nhưng đâu có giàu sang gì. Không có gạo nấu cơm mỗi bữa. Nhớ lại nhiều khi bác Đí gái phải qua mượn gạo mẹ tôi!

Tôi đi từ dạo đó. Đi luôn mười bảy năm không gặp mẹ mình. Đến khi mẹ và các em qua, một hôm đứa nào trong nhà nói "Cu Đí con bác Đí bị bệnh nặng!" Tôi liên lạc với em, một bác sĩ đang hành nghề trong nước nhờ giúp. Em đã đến xóm, coi như làm việc thiện, chuyển tiền tận tay anh họ tôi dân tiểu đoàn 5 Dù.

Email đây này dầu em vẫn còn xưng tên: "Anh à, chân V còn đau nên hôm nay V nhờ Nam mang tiền gửi anh Phước và đã hỏi số đt anh Long rồi: 0905767106. Anh Phước cảm ơn anh nhiều :-)."

Con bé nói đi vào kiệt nhà ba mẹ tôi, vô ý bị trượt nên trặc chân! Sau lần đó em lại giúp chuyển tiền cho cu Đí để chữa bệnh. Được ít lâu cu Đí chết vì bệnh gan!

Tưởng đã quên đến khi em và tôi đứng trước sân nhà ba mẹ tôi mà hai đứa em đã phá ra xây lại thành hai căn, bán lại cho ai đó. Tôi vừa nói vừa chỉ cho em chỗ phòng học của mình một dạo. Cái phòng nhỏ cạnh sân sau nhà bác tôi.

Mấy đứa con bác Đí tụ lại ở hiên nhà nhìn tôi với em. Con bé Ngọng, em cu Đí, trả lời khi tôi hỏi nó: "Mi còn nhớ tao không?" "Em nhớ mà! Khổ quá anh ơi." Tôi nhìn con Ngọng không biết nói chi! Con gái Em, ngang tuổi tôi, chị ruột cu Đí cũng đứng đó. Mà sao tôi thấy nó nhỏ hẳn ra. Dúi vào tay hai đứa chút quà rồi tôi với em đi ra phía đường Nguyễn Du. Hai đứa đi nhanh như sợ hiện tại của xóm xóm nhà hình ảnh cũ trong ký ức tôi. Cũng tưởng đã quên rồi chuyện cu Đí nhưng một đứa bạn hàng xóm khác kể lại. "Mi (tui đó) đánh lộn với cu Đí lúc còn bé. Thằng cu Đí mạnh quá, vật mi xuống đất. Tao muốn nhào vô can mà sợ can không nổi nên lấy cát ném vào mặt cu Đí." Bạn tui khôn thiệt! Cu Đí phải thả tui ra để dụi mắt trong lúc bạn tui sợ hẳn đi!

Em để tôi dẫn đường vì biết tôi còn nhớ như in con xóm sau bao nhiêu năm. Đi hết kiệt 1, ra gặp đường Nguyễn Du, rẽ phải. Đi chừng hai trăm thước đến nhà ông lục sự, ba con bạn cùng lớp với em ở Pascal - Nguyễn Hiền. Đi hết đường kiệt bên hông nhà này là đến nhà Trung, thằng bạn ấu thời của tôi. Nó chết ở Tuy Hòa xác tìm không ra từ tháng 4 năm 1975.

Đường kiệt này những trưa hè xa xưa đó, anh Bồng lảng giềng nhà Trung, Phước B nhà trong trại của Kho Y Dược 711 Quân Y, Trung, em nó và tôi tụ lại đánh đáo. Ôn quá, thằng Bảy ở nhà ông lục sự ra đuổi! "Hàng xóm lảng giềng đang cần sự yên lặng để ngủ trưa!" Ông lục sự bị mất giấc ngủ, ra đứng ở hàng hiên, một tay cầm chai bia con cộp ướp lạnh (tôi đoán vậy), tay kia kéo cái áo thun trắng, ngứa cổ tu một hơi. Đã thiệt trong cơn gió nóng mùa hè miền Trung!

Tôi lớn lên ở xóm đó, đi xa hơn nửa đời người nhưng có nhiều điều, khi nhớ, nhớ từng chi tiết. Về đứng đó mà nao nao, em hiểu nên nắm tay tôi. Hai đứa chờ tiếng trả lời từ căn nhà tôi nghĩ của mẹ Trung sau khi gọi cửa.

Tưởng rằng đã quên khúc đường Gia Long nối dài và ngã ba ông Trọng khi trại Nhập Ngũ số 1 không còn nữa. Nhưng nhà cũ của ba má em ở gần đó, từ những năm trước 1975 mà hai đứa không biết nhau. Chỉ nghe bạn bè xì xào sau này giữa dân học chung lớp ở trường Phan Chu Trinh: "Hoa khôi Nguyễn Hiền!" Cũng như lời giới thiệu của em gái thằng bạn học: "Hắn khác với mấy đứa khác nổi tiếng trong lớp. Bi chừ vẫn đẹp. " Tôi tin liền không thắc mắc dầu xa lắc tận Sài Gòn có gặp được đâu!

Ba má về Nam, em về Nam! Người chị lớn thừa hưởng ngôi nhà và mở quán cà phê Khúc Thụy Du! Tên quán như tên một bài hát phổ thơ vọng về từ ngoài nước. Quán nhỏ nhỏ, sáng hai đứa ngồi nhìn ra cổng, nhìn cây trái xanh xanh. Đây là đất vườn của ông triệu phú tên Đức từ những năm sáu mươi. Sau đó thấy dân chúng đổ xô làm nhà.

Tôi thích khoảng đất nhỏ nhưng xanh màu cây lá này. Một lúc Trần Ngọc Anh tới; Đặng Xuân Sơn tới, Lê Đình Phước B, và Thuận bạn thằng em cũng tới. Bè bạn thân yêu trong xóm và đội bóng rổ ngày nào của sân trường Phan Chu Trinh còn chùng này. Nói ra mới biết em và tôi có những người quen chung!

Tưởng rằng đã quên nhiều thứ lắm nhưng thỉnh thoảng lại thấy trong giấc ngủ. Em gọi "anh ơi! anh ơi" lo lắng lại thấy càng thương. "Quá khứ đã qua rồi", em nhắc tôi. Gật đầu để em vui nhưng em biết có những điều không thể quên. Như "anh thương em!"

Dương Nỗ

* Mượn chữ của Trịnh Công Sơn